

més alt. Llavors es traslada el problema: s'ha de fer un teatre de consum català, amb la Trinca o qui vulguis, però que sigui en català, llavors un teatre independent, elitista... per aconseguir-ho, però hi manca una força que ho mogui, existeix el problema econòmic darrera. Si la Generalitat es proposés de donar prioritats de tipus cultural es podrien fer coses importants.

- És prou rica la calaixera de contes populars catalans?

Molt... és infinita, és una cosa que fa escruixir.

- Les adaptacions de contes populars d'arreu del món són per omplenar un buit o bé per enriquir la pròpia producció?

De cap manera! en tenim una gran riquesa... agafes aquell volum de rondallística de l'Amades i, Mare de Déu ... no te l'acabes mai més!.

Cal afegir que les rondalles populars són comuns a tota la civilització occidental i oriental: la prova és que un mateix conte el trobes en totes les llengües.

- Quin paper hi han jugat les rondalles en el manteniment de les nostres arrels catalanes?

Molt important, i més tinguent en compte - que la literatura estava reservada als monestirs i la noblesa; la resta del poble transmetia oralment la seva tradició. La rondalla és, doncs - d'origen popular, de les deus del poble.

- Es podrien escriure rondalles del moment actual?

Potser sí, però és molt difícil, la nostra no és una cultura de tradició oral, sinó plàstica o escrita... a més hem de tenir en compte que totes les rondalles que coneixem són antiquíssimes, d'origen prehistòric... al menys en l'estructura, encara que cada generació hi ha anat afegint i treient coses, seguint el procés d'evolució.

Els mitjans de comunicació de masses -radio, televisió, premsa, cinema i l'impremta, en general, ja que és a l'abast de molta més gent- han vingut a substituir la memòria popular i han eixugat perillosament el rierol de la tradició oral.

- Els joglars i trobadors han contribuït tant o més que els llibres a mantenir la tradició. Què ens en dius?

Hi ha una tendència popular a confondre'ls;

